

Visies over het begrip “leylijnen”

Auteur: Ton van der Leeden, Bergen N.H. © 2010.

Mijn visie over “leylijnen” is onder meer gebaseerd op en afgeleid van een stuk verworven kennis over auralogie, dat goed aansluit op de esoterische inzichten die de historicus en wichelroedeloper Wigholt Vleer ook uitdroeg tijdens de vele wichelroede-busexcursies, die hij in de 90-er jaren organiseerde.

Foto van Wigholt Vleer.

Mijn visie is echter niet de enige visie, die over het begrip “leylijnen” bestaat. In feite creëren alle onderzoekers hierover hun eigen unieke zienswijze. Als ik in staat ben om de mijne enigszins in dit artikel over het voetlicht te brengen dan is dat al iets om verheugd over te zijn en verschaft het gelijk ook alle ruimte aan alle anderen om hun eigen ontwikkelde visie te blijven koesteren. Zo verwijs ik dan ook graag naar een zeer lezenswaardige maar iets van de mijne afwijkende visie van mijn spirituele Vlaamse vriend Cois Geysen, www.openmind-coisgeysen.be over hetzelfde leylijnen onderwerp. Tevens verwijs ik daarbij graag naar zijn prachtige boek **De Oude Wijsheid** en in het bijzonder naar de bladzijden 101 t/m 104 in dit boek waarin hij schrijft over zijn eigen inzichten over fenomenen, die de aanwezigheid van leylijnen veroorzaken. Hoewel er verschillen zijn in onze opvattingen, zijn er zeker bepaalde raakvlakken. In het verdere verloop van dit artikel richt ik mij echter voornamelijk op de door mijzelf gehanteerde visie over leylijnen. Wigholt Vleer droeg zijn visie ook uit in zijn boek **Leylijnen en Leycentra in de Lage Landen** waaraan de geomant Dick van den Dool eveneens heeft bijgedragen. Ook de Australische wichelroedeloper Tom Graves droeg deze visie uit. Het is een visie over gebundelde etherische aurische energie waaruit de leylijnen bestaan. Het gaat in mijn visie om leylijnen van etherische, aurische structuur, die hoge

frequenties hebben, die met de lichtsnelheid reizen door een vorm van “verdikking tot kanaalvorming” in het diffuus verdeelde ijl-materiële etherische veld van het lichaam van Moeder Aarde.

Deze etherische leylijnen zijn volgens Wigholt een meter breed en een meter hoog en lopen over het aardoppervlak. Wigholt schrijft in zijn boek over zijn indruk, dat ze toch nog deels in de grond, een half metertje misschien, voortijlen. Waar zulke leylijnen elkaar kruisen ontstaat volgens Wigholt een leycentrum van een trechtersvormige etherische structuur.

Als oorspronkelijke leerling-wichelroedenlopen van de aan het einde der 90-er jaren overleden Wigholt Vleer ga ikzelf eveneens uit van deze etherische leylijnen en etherische knooppunten van leylijnen, die leycentra worden genoemd. Maar ik beschik zelf over enig begrip en ruimtelijk voorstellingsvermogen van in eerste instantie het nog deels materiële aspect van de menselijke aura, en dat betreft dan de etherische aura. Jarenlange boeken-werkcontacten met de bekende auraloog Jelle Veeman hadden gezorgd voor een bepaalde ontwikkeling in die richting. Ik heb in ieder geval ook daaraan mijn kennis en inzicht over ley-energie ontleend. Hoewel ik er snel aan toevoeg geen auraloog te zijn en dat ook hierbij wel enige bescheidenheid past, is vanzelfsprekend mijn inzicht hierdoor toch wel iets groter geworden. Dit blijkt natuurlijk ook wel uit verscheidene andere artikelen in deze website. Ik ga er ook daardoor vanuit begrepen te mogen hebben, dat leylijnen en leycentra zich laten vergelijken met de menselijke meridianen en acupunctuurpunten. Bij de mens bevinden zich in de etherische aura ofwel in het etherische dubbel van de stoffelijke lichaamscellen, [in het kader van het onderwerp dan in het bijzonder toegespitst op de huid](#), kanaalvormingen waar deze etherische energie zich wat meer gebundeld voordoet. Daar waar zich dan ter plekke in die kanalen punten bevinden van nog grotere bundelingen, zijn dit de etherische energie-injectiepunten, die men ook wel acupunctuurpunten noemt. Dit zijn punten waar etherische energie vanuit de kosmos het menselijke organisme voedt, eerst via de etherische aura en via de kanaalvorming daarin, waarin die energie zich vervolgens vervoegt om die punten te bereiken. De grote chakra's doen daar ook in eerste instantie bij mee en zijn eveneens via de etherische aura met elkaar in een energie-verdelingsprogramma verbonden. Dat zijn de belangrijkste verbindingswegen en dan bestaat er nog een fijner netwerk van meridianen en acupunctuurpunten. Die

acupunctuurpunten zijn dan die energie-injectiepunten waar de kosmische etherische energie nog fijner verdeeld het menselijke lichaam bereikt.

De mens haalt immers zijn energie uit zijn voedsel en uit de ademhaling, maar zeker ook krijgt de mens de energie aangevoerd vanuit de kosmos en zo laat het kleine, de mens, zich vergelijken met het grote, het lichaam van Moeder Aarde. Het etherische dubbel van de mens en als gevolg eveneens deze energie-injectiepunten worden inderdaad door kosmische straling gevoed en etherisch versterkt vanuit de kosmos. Ik ben tot het inzicht gekomen, dat alles wat we als stoffelijk, als materieel (Yin) waarnemen, omhuld en doordrongen is dóór, en in een trillingstoestand verweekeld is mèt, een contra-kracht. Een contra-kracht, die we geestelijk-magnetisch (Yang) mogen noemen, hier dan toegespitst op dat materieelste deel van de aura, het etherische dubbel der dingen. Alle stoffelijkheid valt uiteen als dit metafysische resonantie spel van een trilling van stof met geest/magnetisme er niet meer is. Zo zullen alle muren, daken enz. van gebouwen diezelfde contra-kracht ook vasthouden, evenals dit het geval is bij alles wat we stoffelijk waarnemen. Zo hebben inderdaad ook bv. doelbewust ergens op het aardoppervlak geplaatste menhirs die functie van etherische injectienaalden voor de Aarde. In dat geval dan zijn die geplaatst op punten waarvan de prehistorische mens de etherische sterkte of zwakte waarnam, plaatsen die dus acupunctuurpunten zijn ofwel leycentra zijn in het lichaam van Moeder Aarde. Dit konden ook plekken zijn die door de plaatsing van die menhirs qua in die zwerfkeien opgeslagen ley-energie juist extra versterkende energie-impulsen toegevoerd kregen. In ieder geval beïnvloedde men door de plaatsing van die menhirs de energieverdeling ter plekke. Men trad daar corrigerend mee op. Daar zijn ook meer theorieën en inzichten over maar die vallen verder te veel buiten het bestek van dit artikel. Cois Geysen, die veel met de Engelsman Paul Devereux heeft samengewerkt en met hem overeenstemt in bepaalde zienswijzen, spreekt in zijn eerder genoemde boek ook over “meer graniet” in de bodem van Wallonië en daardoor de daar te vinden verhoging van Becquerel waarden. Het is bekend dat een leycentrum in hunebedden vaak gevonden wordt bij een plek waar een mooie grote granieten zwerfkei gebruikt is. En ook menhirs zijn vaker van graniet, dus zo’n steen versterkt de etherische ley-energie uitstraling van zo’n plek en dan gaan we het al spoedig als een leycentrum herkennen. Cois

beschrijft in het eerder genoemde boek dat radio-actieve achtergrondstraling, uit te drukken in Becquerel waarden, dus alpha- bèta- en gammastraling, speciaal in het geval van die gammastraling, van invloed is op ionisatie van atomen. Hij redeneert min of meer als volgt : breuklijnen in de aardkorst veroorzaken verhogingen van radio-actieve straling, als gevolg dan die gezondheid-bevorderende ionisatie bij bovengrondse energielijnen, die dan gezien zouden mogen worden als leylijnen. Dit wordt hier echter waarschijnlijk door mij veel te beknopt en “te kort door de bocht” uitgelegd en men leze om die reden veel liever zijn eigen visie. Persoonlijk zie ik wel een relatie tussen zijn visie en mijn visie. Met grote waardering voor zijn onderzoek verwijs ik verder graag naar zijn website en boek, zie de vermelding voorin dit artikel. Gaan we dus verder met hoe ikzelf denk en voel over het begrip “leylijnen”. **Leylijnen zullen volgens mijn eigen in verleden jaren opgedane ervaringen ook breder, smaller, hoger en lager kunnen zijn dan de maten waarover Wigholt Vleer sprak.** Bij het opsporen met de wichelroeden van de in mijn visie etherische structuur van leylijnen maak ik mij de voorstelling van schitteringen in een grijs-blauw-zilverachtige rivier. Omdat aurische, etherische energie grijs-blauw-zilverachtig wordt waargenomen. **Leylijnen zullen in het horizontale vlak ook afbuigingen kunnen maken en dan afwijkingen van de rechte lijn kunnen kennen.** Ook al omdat er in de natuur geen rechte lijnen bestaan, lijkt dit zeer logisch. Bovendien zijn de rechte lijnen maar een povere poging om te trachten bepaalde verbanden te gaan zien. Ik ga nml. in eerste instantie uit van de sterkere, krachtigere gebundelde etherische leycentrum-energie op bepaalde **plekken** in dat diffuse etherische veld van de Aarde en daarbij maak ik mij dan de voorstelling hoe die plekken op elkaar inwerken, aantrekkend en afstotend, net als de hemellichamen, en dat er tussen die sterkere plekken, die we dan leycentra noemen, verbindende etherische kanaalvorming bestaat, in relatie van die leycentra tot elkaar, en dat wij dan mogen spreken van leylijnen. Dan zal zo’n leylijn zich aan de kant van het sterkere leycentrum evenredig sterker openbaren bij het wichelroedenlopen, en aan de kant van het zwakkere leycentrum evenredig zwakker. Chris Zoet www.chriszoet.nl ontdekte al in 1998 in Drenthe eveneens, dat de oude kronkelende zandwegen op deze etherische leylijnen liggen en hij deelde ook al ruim tien jaar geleden eens dit inzicht over die afbuigingen met mij. Hij vertelde mij vroeger ook al eens zijn visie dat de zgn. Heereweg,

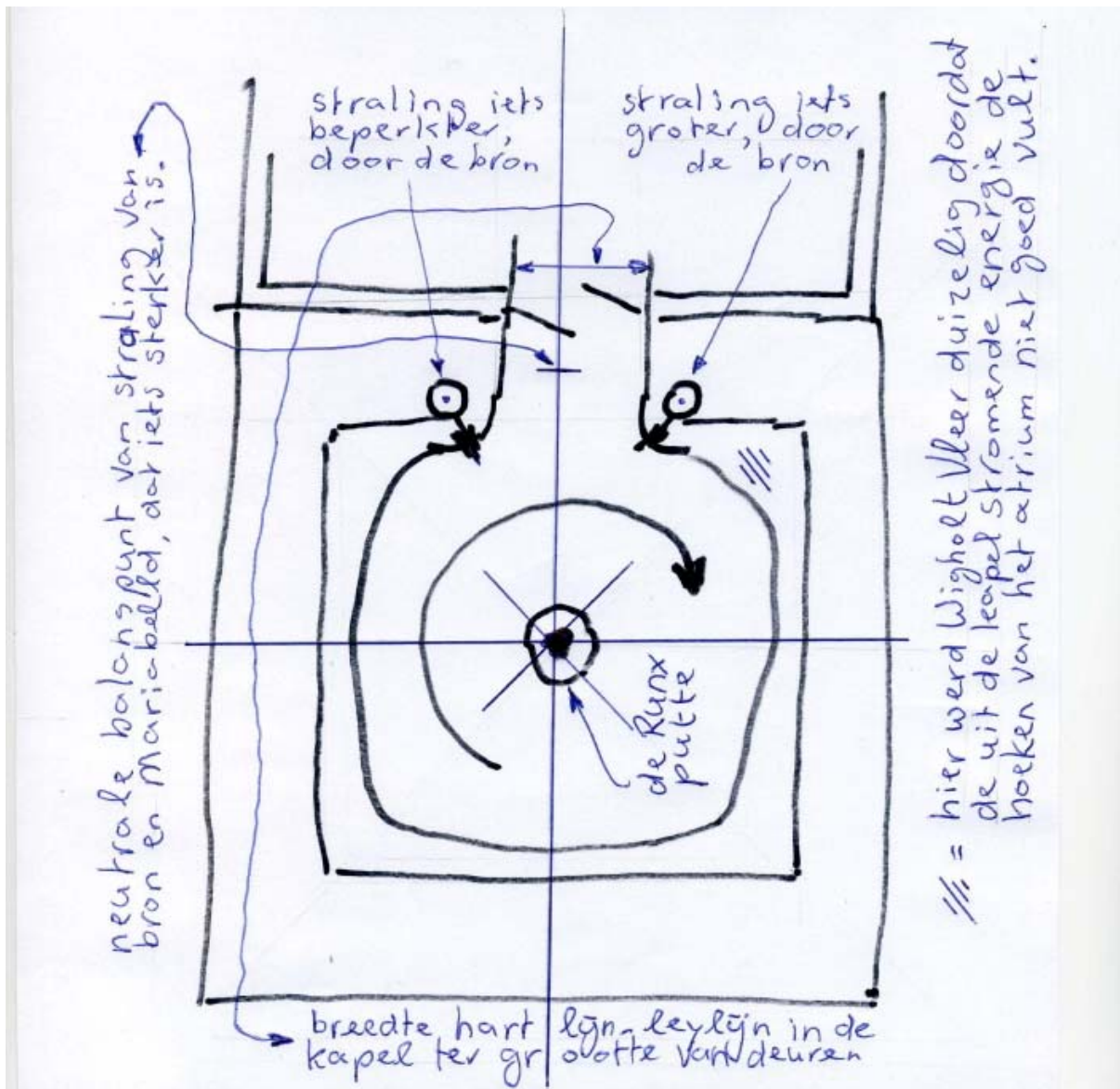
nabij en parallel lopende aan de Nederlandse kust, een leylijn is. In België noem ik ook zelf een traject van Koksijde naar Lissewege een leylijn, om eenzelfde reden als bij die Nederlandse Heereweg, nml. het is een belangrijke verbinding nabij de kust tussen twee voormalige abdijen en eveneens twee belangrijke leycentra in die abdijen. Volgens mij zijn er op Aarde eerst krachtplaatsen ontstaan, ook wel leycentra te noemen, om wat voor reden dan ook zijn die dan eerst ontstaan binnen dat diffuse etherische veld. We kunnen die ook Aarde-chakraatjes noemen. Krachtplekken in het Aardse oppervlak, die allemaal trechtersvormig opgebouwd zijn. Enerzijds houden de leycentra stervormig hun energie vast en anderzijds stralen zij dit uit. Ik ga er vanuit, dat als de etherische energie vanuit de kosmos de Aarde van plus naar min binnenstroomt bij die leycentra, dat er dan volgens een zgn. metafysisch toegepaste Lorentzkracht een rechtsomdraaiende trechtersvormige, draaikolkvormige energie zal ontstaan. Van bovenaf op een leycentrum gezien, draaiende met de klok mee. Dat is dan de gezondheid bevorderende positieve draairichting terwijl net als bij een chakra zich daarin ook negatieve omkeringen kunnen voordoen. Dat zijn dan blokkeringen van de goede draairichtingen. En zo zullen verbindingslijnen kunnen ontstaan tussen zulke plekken van verhoogde etherische energie en dan mag men in tweede instantie spreken over leylijnen.

Ook ga ik er vanuit dat leycentra wel krachtplekken zijn maar dat beslist niet alle krachtplekken leycentra zijn.

Als voorbeeld van dit onderscheid noem ik dan de bron ofwel de put bij "Onze Lieve Vrouwe Ter Nood" te Heiloo, die ik dan wél als leycentrum beschouw. Dus daar betreft het een duidelijke rechtsomdraaiende etherische draaikolkvorm bij die zgn. Runxputte. De etherisch afstralende genezende energie van het hoog geplaatste Mariabeeld in de kleine mooie kapel, een afstraling die net iets sterker is dan de afstraling van het leycentrum bij de bron, mag men echter beschouwen als een door de devote kerkgangers etherisch opgeladen planeetje op zichzelf. Het Mariabeeld is daardoor zeker geen leycentrum maar wel is het een met etherische energie sterk opgeladen krachtplek. De bron ligt daar op de verlengde hartlijn van de kapel en om de bron heen, grenzende aan de voordeur van de kapel, bevindt zich een vierkant atrium. De plek waar beide afstralingen hun neutrale ontmoetingspunt vinden, ligt vlak voor de buitendeur van de kapel en binnen de overdekking van het atrium. Dit duidt erop

dat de afstraling van het Mariabeeld een fractie groter is dan van de bron. Hoewel aan het water van de bron ook geneeskracht toegeschreven wordt, worden sommige mensen nogal duizelig wanneer zij zich binnen de afstraling van het bron-leycentrum bevinden. Dan kan men daar niet zo lang verblijven. Mensen, die wat beter bekend zijn bij dit atrium, weten wel dat er zich ter hoogte van de ingang van de kapel twee stenen bollen bevinden, grenzend aan de binnenrand van het atrium, de open binnenkant van het atrium. Deze bollen, die aan weerszijden geplaatst staan van de hartlijn-leylijn van de kapel, een leylijn die tevens precies naar de bron doorloopt, die zich dus precies bevindt in het centrum van dit vierkante atrium, bezitten eveneens een bepaalde uitstraling. De hart-op-hart afstand tussen deze twee bollen **minus** die stralingsafstand van die ene bol **minus** de stralingsafstand van die andere bol bepaalt een maat, die precies de breedte aangeeft van de totale breedte van de twee ingangsdeuren van de kapel. De breedte van de hartlijn-leylijn door de kapel is bij diezelfde deuren precies even groot. Dit betekent, dat het net iets grotere stralingsoverwicht van het Mariabeeld, resp. van de kapel, ten opzichte van de straling van de bron ervoor zorgt dat de door devotie en gerichte aandacht op het Mariabeeld ontstane sterk positieve etherische ley-energie-opbouw in de kapel en om het Mariabeeld heen naar buiten stroomt, en middels de kwart-cirkel-begeleiding van de straling van de twee bollen in een vierkant energiepatroon uitwaaiert in het vierkante atrium. Daar deels in gevangen blijft, in eerste instantie in ieder geval wel. Dit gelukt echter niet volkomen en daardoor ontstaan er dan energiewervelingen in die vier hoeken van dit atrium en hierin zou de aanleiding gelegen kunnen hebben dat Wigholt Vleer ter plekke in de 90-er jaren eens opmerkte duizeligheid te ervaren in de allereerste hoek bij aankomst van dit atrium, komende vanaf de straat. Wigholt is helaas niet meer stoffelijk onder ons en het kan dus niet worden geverifieerd dat hij het volgens mij in elke van die vier hoeken zo ervaren zou hebben. Sommige andere mensen ervaren door de stralingsinvloed van de bron eveneens duizeligheid en kunnen daar dan ook niet te lang blijven. Zo noemde Chris Zoet dit een hinderlijk magnetisch veld. Zelf ben ik meer geneigd te filosoferen dat er van bovenaf beschouwd een sterk rechtsomdraaiende kracht van het trechtervormige bron-leycentrum aanwezig is. De etherische kracht van deze draaiende ley-energie die nog deels stoffelijk is, dus nog het dichtste bij [Yin](#) staat, behoort echter tot

het stoffelijkste deel in het pakket aan ijlere aurische uitstralingen, die globaal gegroepeerd mogen worden onder [Yang](#). En dan noem ik om die reden die ley-energie geestelijk-magnetisch. Dus naar mijn idee is mijn manier van observeren dan weer een bevestiging voor de waarneming van Chris. Als we vanaf de bron richting kapelingang kijken, en dan die twee bollen aan weerskanten zien liggen, dan is er nog een interessante extra observatie die zeker vermelding waard is. Het was de Amsterdamse wichelroedeloopster en deelneemster in de Noord Hollandse Wichelroedewerkgroep, Regien Coppens, die onder mijn aandacht bracht dat volgens haar invoelen, gezien vanaf de bron, de rechter bol iets sterker uitstraalde door een wegtrekkende meewerking van de rechtsomdraaiende trechterkracht, bij de linker bol is de uitstraling hierdoor iets zwakker en gedempter dan bij de rechter, aldus Regien. Hier moet ik echter aanvullen dat ikzelf hierbij als aanleiding de rechtsomdraaiende beweging van het bron-leycentrum naar voren meen te kunnen brengen. Regien voelde het, ik kwam tot deze conclusie. Dus een meewerkende kracht bij de rechter bol en een tegenwerkende kracht bij de linker bol. Regien wees mij vooral op het kleine verschil in afstraalkracht tussen beide stenen bollen. Het is echter wel opmerkelijk dat enige tijd later na de vaststelling door Regien, het uitgerekend die rechter bol was die gebarsten was, in twee stukken lag.

Het atrium.

De reden zal zijn geweest dat de bij de rechterbol behorende etherische energie deels weggetrokken werd/wordt door de draaiende etherische kracht van de trechtermond van dit Aarde chakra ofwel van dit bron-leycentrum. Inmiddels zijn de helften van die gebarsten rechter bol bijna onzichtbaar aan elkaar gecementeerd en zijn er weer twee intacte bollen wat niet wil zeggen dat hetzelfde fenomeen niet opnieuw zou kunnen optreden. Alles wat stoffelijk **Yin** is, valt namelijk uiteen als de aurische **Yang** contrakracht, dus in eerste instantie het etherische gebied, "weggenomen wordt". En dat gebeurde dus, kijkende vanaf de bron richting deuren van de kapel, bij die rechter bol. De hier beschreven verschijnselen van die stralingen van die bollen heb ik een tiental jaar geleden eens kunnen

observeren met de wichelroeden nadat Chris Zoet mij speciaal had gevraagd apart nog eens daarheen te gaan om te proberen wat meer informatie ter plekke los te krijgen. Het was dus Regien Coppens, die het inzicht nog iets aanscherpte. Het tot deze conclusies komen is dus eigenlijk een vorm van psychometreeren. In de muren van de kapel bevinden zich ook een aantal Keltische kruisen. Mijn indruk is, dat die kruisen aangeven : alles erboven valt onder het element **Lucht**, alles eronder valt onder **Aarde**, alles richting Mariabeeld onder **Vuur**, alles richting bron onder **Water**. Door de opmerkingsgave en stimulans van mensen als Regien en Chris was het gelukt om deze opmerkelijke bevindingen te doen.

De uitstralingsverhouding, dus de krachtsverhouding tussen twee sterke plekken, kan bepaald worden door op een lijn te lopen, parallel aan de verbindingslijn tussen de twee sterke plekken, en dan de enkele wichelroede haaks te richten op die verbindingslijn tussen die sterke plekken. Dan zal men zien, dat, lopende op de parallelle lijn, de wichelroede eerst de ene sterke plek aanwijst, een half metertje verder daarvan verwijderd neutraal haaks wijst naar die verbindingslijn en nog een half metertje verder de andere sterke plek aanwijst. Wanneer men dan in het neutrale geval de plek bepaalt op de verbindingslijn dan zal dit de krachtsverhouding tussen die twee krachtplekken of leycentra bepalen, uitgedrukt in een verhouding van grotere en kleinere lengte vanaf die krachtplekken tot aan het neutrale punt. Bij "Onze Lieve Vrouwe Ter Nood" wist ik op die wijze vast te stellen, dat het Mariabeeld als krachtplek net een fractie sterker uitstraalt dan de Runxputte als leycentrum.

Verder meen ik ook, dat de drie vierkante energieën, zoals die zich om de vierding van een kruiskerk bevinden, wel etherische krachtlijnen zijn maar geen echte leylijnen zijn. Dus leylijnen zijn in die optiek wel etherische krachtlijnen maar lang niet alle etherische krachtlijnen, afgedwongen door mathematische vormen die etherische krachten vasthouden, zijn echte natuurlijke leylijnen. Zo zijn ook de diagonalen van die drie vierkanten etherische krachtlijnen maar geen natuurlijke leylijnen.

Vorm houdt kracht vast.

Er wordt wel eens aan bepaalde leycentra in een kerkgebouw de benaming of waarde toegekend van een chakra bij de mens. Voor de vierding van een kruiskerk, bij het kruispunt van de hartlijnen van schip en dwarsschip, spreekt men in dat geval wel over het hart chakra. Opmerkelijk is een illustratie in het boek “Licht op de Aura” over het hartchakra bij de mens waarin de Amerikaanse auraloge Barbara Ann Brennan twaalf kleine spiraaltjes heeft geschetst. Uiteraard was bekend dat leycentra en chakra’s spiraliserend en trechtervormig opgebouwd zijn. Het is natuurlijk opmerkelijk dat er symmetrisch verdeeld om die elkaar snijdende hartlijnen bij een vierding drie vierkanten met dan twaalf hoekpunten, twaalf iets zwakkere leycentra, gevonden kunnen worden. Verder van de vierding wil dan “zwakker” zeggen. Denk voorts dan daarbij nogmaals eens aan de auralogische observatie over het hart chakra door die Amerikaanse auraloge. Om de elkaar haaks snijdende lijnen in het hart van het standaard labyrint bevinden zich evenééns drie vierkanten. Elders in deze website staat meer daarover beschreven. Het was in de eerder genoemde locale wichelroede-groep al jaren geleden opgemerkt door spirituele wichelroede-vriendin Elly Posthuma uit Heerhugowaard, dat een leycentrum, behalve beschouwd als naaf van een trechtervorm, als stip, als punt, als plekje, voorts ook beschouwd zou moeten worden als een cirkelvorm met een bepaald oppervlak en een bepaalde doorsnede. Daarbinnen kunnen dan kleinere leycentrumpjes gevonden worden, volgens Elly. Haar inzicht is dan ook zeer logisch. Ik kan mij daar ook in vinden. Hoewel het niet per se zeker is, dat het derde, grootste vierkant zich nog binnen de uitstraling van het vierding-leycentrum bevindt, is nader onderzoek hierover zeker op zijn plaats.

Een tiental jaren geleden kreeg ik eens tijdens een onverwachte ontmoeting met Dick van den Dool, www.gaialogie.nl die destijds veel samenwerkte met Wigholt Vleer, door hem het inzicht aangereikt, dat **leylijnen zich** bovendien ook **in het verticale vlak** enigszins ontkoppeld **kunnen verheffen** boven het Aarde-oppervlak, daar waar de grond nog Aardser en ongezonder, nog meer **min**, door afstotende vervuiling van de grond is geworden. Wat Dick vertelde, sprak mij sterk aan en zijn inzicht hierin werd vervolgens mijn inzicht. De Heerenveense auraloog Jelle Veeman,

www.mcna.nl en www.jelleveemanstichting.nl , vertelde nog meer aanvullend eens aan mij, als een tegenovergestelde van wat Dick zei, dat **leylijnen** zich **ook ondergronds**, net als meridianen onder het huidoppervlak, kunnen voortbewegen en een **altijd spiraliserend opgebouwde structuur** hebben. Dus bij de mens zowel als bij de Aarde op plekken waar die leylijnen aantrekkend “extra sterk ingekoppeld” zijn, extra **plus** dus, daar zullen de leylijnen onder de aardse huid duiken. Dus hierbij ga ik er vanuit **dat meridianen en leylijnen zich “gemiddeld gezond” langs het huidoppervlak of langs het Aardse oppervlak bevinden**, dus eventueel deels erboven en deels eronder, zoals Wigholt Vleer het ook al stelde en wat ook zeer logisch lijkt. In tegenstelling tot de diverse aardstralen, die allemaal aan de Aardse **minkant** ([de Yin-Kant](#)) staan in de natuur, behoren leylijnen volgens mij tot de geestelijk-magnetische **pluskant** ([de Yang-kant](#)) in de natuur. Daarom zijn leylijnen positieve etherische krachtlijnen, die onder het begrip van die etherische contra-kracht vallen en dus aan die **pluskant** in de natuur staan. Hierin is een tegenstelling te zien met de visie over **gezondheid bevorderende negatieve ionen**, die met de extra hoeveelheden elektronen in de schillen meewerken aan **eveneens een versterking** van de opbouw maar meer vanuit het stoffelijke beginsel, dat aan de Aardse kant staat, de **minkant** in de natuur. Ik ga ik er vanuit, dat leylijnen zich ook wel kunnen bevinden op plaatsen waar in de ondergrond zich géén breuken in de aardlagen voordoen. Tenzij, wat ook misschien zo zou kunnen zijn, leylijnen juist aangetrokken worden naar plaatsen waar breuken in de aardlagen zijn. Het laatste is over deze mooie, moeilijke onderwerpen nog niet gedacht en gezegd.

Maar **plus en min horen bij elkaar**.

Als men bijv. de situatie van een bron met een verticale waterader vanuit de ondergrond overdenkt, dan weet men hoe er zich regelmatig ter plekke van een bron bij het aardoppervlak een sterk leycentrum zal bevinden. Van beneden komende zal er mogelijkwijze behalve water ook de ioniserende invloed van gamma straling meekomen naar boven, naar het aardoppervlak. Maar anderzijds, van bovenaf beschouwd, zal er door de aanwezige etherische kracht van de trechtervorm van het leycentrum ter plekke ook mogelijkwijze etherische kracht diep de ondergrond ingevoerd worden. Ikzelf ben met wichelroedelopen in aanraking gekomen sinds het midden der 90-er jaren terwijl mijn spirituele doorgroei omstreeks 1980 een aanvang zal hebben

genomen toen mijn kennismaking met de auralogie een aanvang nam. Verschillen tussen onderzoekers zullen vaker voorkomen, meer als regel dan als uitzondering, maar dat geeft helemaal niet, zij verruimen en verbreden juist het algemene inzicht. Soms is men het eens met elkaar, ook wel eens oneens. Dat komt omdat ieder mens aanvoelt en praat of schrijft vanuit het eigen unieke stadium in diens eigen unieke voortgaande vorming en ontwikkeling op dat eigen unieke moment in ruimte en tijd. Als men dit zo inziet dan blijft er slechts respect voor de anderen over. Eigenlijk gaat het om een harmonieuze doorgroei in het mens-zijn over en weer en ook over het harmonieuze uitwisselen van inzichten in een gelijkwaardige relatie tot al onze medemensen. Ook die medemensen, die anderen, hebben hun misschien nog wat beperktere of misschien zeker ook al wat verder gerijpte inzichten ontwikkeld. Mensen, die wij, als wij hen over een bepaald spiritueel onderwerp ontmoeten, natuurlijk met ruimte en bereidheid tot luisteren naar de eventuele verschillen open en respectvol tegemoet willen treden. Te meer ook omdat onze wereld in een lastige doorgroei-periode zit waarbij veel veranderingen opdoemen terwijl tegelijkertijd alle mensen over de gehele linie genomen veel gevoeliger worden. Dat heeft iets te maken met het groter worden van onze werldebol en als synchrone consequentie heeft dat ook effect op het groter worden van dat erwtgrote orgaan, onze pijnappelklier. De enige klier, gezeteld midden in ons hoofd, die uit zenuwweefsel bestaat en die bovendien de melatonine aanmaakt, die in nachtelijke uren onze geest enigszins uit het stoflichaam los maakt en dat noemen we dan de slaap. Het is tevens het uiteindelijke aanhakingspunt van alles wat als aura betrekking heeft op een algeheel stoffelijk menselijk lichaam en juist door de geleidelijke vergroting van de pijnappelklier worden wij allemaal, alle mensen in deze tijden, aurisch gevoeliger, paranormaler om dat woord maar weer eens te gebruiken. Zie voor een groter begrip in dit verband in deze website ook de wipwap-tekening onder de “Hypothese Wichelroedelen”. De pijnappelklier is als het ware het scharnierpunt van die wipwap van stoffelijkheid (Yin) enerzijds en de geestelijk-magnetische (Yang) aspecten anderzijds. Eigenlijk is het paranormale heel normaal want het heeft gewoon met trillingsenergie-uitwisseling te maken. En dat is ook op wichelroedenlopen uiteraard van toepassing.

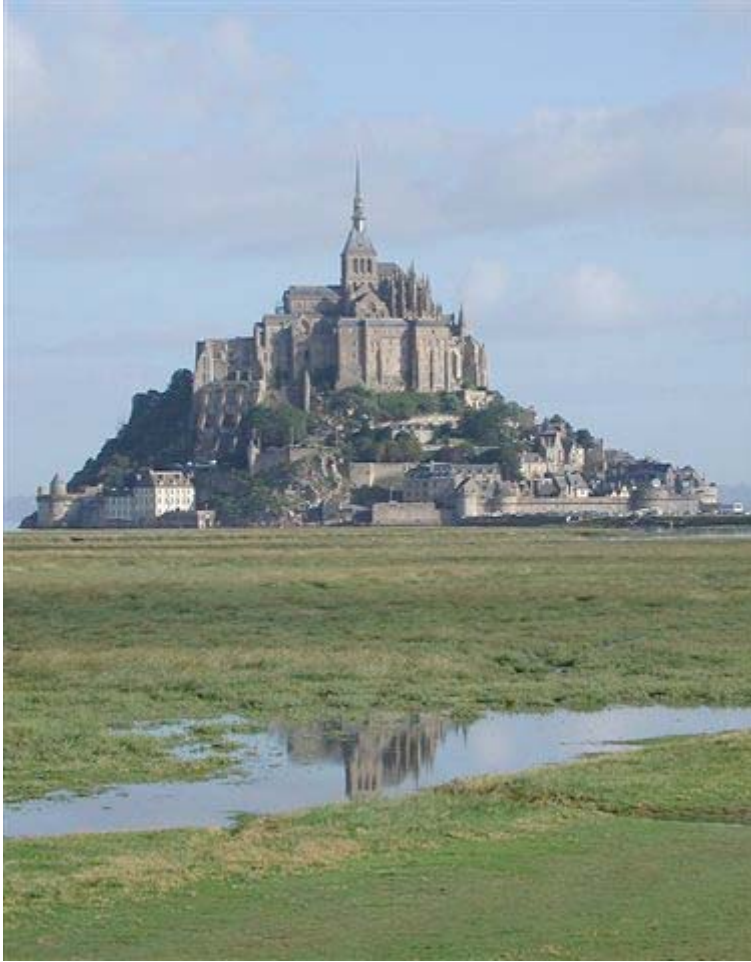
Omstreeks de eeuwwisseling (2000) waren Chris Zoet, Bastiaan Stok en ikzelf (TvdL) bezig met de voorbereidingen voor een tweetalig wichelroede-instructieboekje getiteld “Langs mystieke plekken in Noord-Holland-midden/Auf Spiritueller Suche Quer Durch Nordholland”. Wij ontdekten een lange leylijn, die ook daarin beschreven werd bij een verhandeling over het gehucht Keinse bij Schagen. Deze lijn loopt van Santiago de Compostela over Carnac en Le Mont Saint Michel naar Hargen, Keinse, Oosterland, Harlingen, Wijnaldum, Sylt, Stockholm, Arkhangelsk. Dit kan geverifieerd worden met een draadje op een globe, het klopt ! Van zuidwest naar noordoost is het een Michaëlslijn, andersom is het een Vikinglijn. Dit betekent dat men steeds opnieuw bij plekken komt waarop de aartsengel Michaël een stempel legde, andersom werden vele plekken langs deze lijn door de Vikingen bezocht.

Deze lange leylijn passeert de Belgische kust. Als we echter uitgaan van de eerder genoemde afbuigingen, zou het nog wel eens zo kunnen zijn, dat het eveneens eerder genoemde traject tussen de Belgische plaatsen Koksijde en Lissewege deel zou uitmaken van deze Michaëlslijn. Mijn indruk is, dat toekomstig onderzoek daarop gericht zou mogen worden.

Wij ontdekten een tweede lange leylijn, nog verbazingwekkender. Deze loopt vanaf Saint Michael's Mount in Cornwall, **gelegen aan een Leys Lane bij Marazion en dat “Leys” is geen toeval**, over Le Mont Saint Michel en Mont Blanc door naar Monte Sant' Angelo in Italië aan de Adriatische zee, Knossos bij Hiraklion op Kreta, de piramide van Gizeh in Egypte en dan verder naar de Kaaba in Mekka, Saudi Arabië. In West Europa verloopt die lijn onder ongeveer een hoek van 35 graden. Door de kromming van de aarde verloopt het traject van Knossos over Gizeh naar Mekka onder een hoek van 45 graden. Dit betekent dat deze lijn over de noordwest-zuidoost diagonaal van de grote piramide loopt. Van Gizeh naar West Europa verloopt de lijn langs plekken waar we weer de invloed waarnemen van de aartsengel Michaël. Mekka is gesticht door toedoen van de aartsengel Gabriël en dus moet het kleinere stukje van Gizeh naar Mekka een Gabriëlslijn zijn. Het was de Vrij Katholieke priester Johan Pameijer, die in de 90er jaren een artikel in het kwartaal tijdschrift Kernkoerier publiceerde over de energieën van de aartsengelen. Deze zouden zich bevinden op de flanken van de grote piramide van Gizeh en zo hun gunstige straling in vier oriëntaties verdeeld doen vloeien over de gehele Aarde.

Hij redeneerde als volgt, er bestaat de voorstuwende energie van het goddelijke Punt van Oorsprong van het heelal, dat zou gradueel veel te heet zijn voor benadering door de mens, daarom zou terwijl ook het heelal aan het uitdijen is, de hitte verminderen en trapsgewijs ook de mens op diens niveau aangesproken worden. Daarom, zo redeneerde Johan Pameijer, zou er het onnipotente godspunt zijn, het Punt van Oorsprong, te heet en te bewust en daardoor onbenaderbaar voor de mens. De mens zou dan verbranden. Dan trapsgewijs naar beneden zouden er voor onze planeet de aartsengelen zijn, dan zouden er daarna de engelenrijken volgen en daarna pas het mensdom.

Nu sprak Pameijer over de vier flanken van de grote piramide en ook over vier aartsengelen. De nog niet genoemde overige twee aartsengelen zijn Uriël en Rafaël. De flanken van de grote piramide liggen natuurlijk in westelijke, noordelijke, oostelijke en zuidelijke richtingen. De lange leylijn van Saint Michael's Mount naar Mekka verloopt evenwel over de van noordwest naar zuidoost lopende diagonaal van de piramide. Dus zou ik geneigd zijn om iets genuanceerder 45 graden verschoven te mogen vermoeden dat noordwestelijk van de grote piramide zich de Michaëlsenergie moet openbaren, zuidoostelijk de Gabriëlsenergie, en dat er zich dan in de noordoostelijke richting Uriëlsenergie moet voordoen en in zuidwestelijke richting Rafaëlsenergie, of andersom, langs die van zuidwest naar noordoost lopende diagonaal. Er blijft dus voor wichelroedelopers en geomanten nog heel wat braakliggend onderzoeksgebied over. Ook interessant dat een Michaëlslijn na een halve aardeomtrek automatisch een Gabriëlslijn zal worden en idem dito een Uriëlslijn een Rafaëlslijn. Het laatste is dus ook hierover nog niet gezegd. Wat wel zeer opmerkelijk is, dat is, dat de beide zeer lange leylijnen elkaar kruisen bij Le Mont Saint Michel.

Le Mont Saint Michel.

Le Mont Saint Michel is een zeer sterk leycentrum uiteraard. Bovendien komt de uit Saint Michael's Mount afkomstige leylijn precies uit op de ene diagonaal van de kruiskerk bovenop Le Mont Saint Michel.

Beide Mounts staan iets afwijkend van de oost-west lijn, nml. allebei op ongeveer 80 graden en 260 graden.

De hoek tussen Saint Michael's Mount – Mont Saint Michel – Santiago de Compostela is ongeveer 80 graden.

De leylijn uit Santiago de Compostela, over Carnac, komt dus niet automatisch aan bij de andere diagonaal omdat hij dus ongeveer een hoek van 35 graden in plaats van 45 graden maakt ten opzichte van het schip van de kerk op Le Mont Saint Michel.

Maar hier moeten we indachtig zijn wat eerder gesteld werd in dit artikel over afbuigingen. Aangezien het levende energie is, die zich enigszins aanpast aan omstandigheden, mag aangenomen worden dat ook de leylijn vanaf Santiago de Compostela naar Arkhangelsk over de andere diagonaal van de kruiskerk bovenop Le Mont Saint Michel zal lopen. Had deze kruiskerk pal oost-west gestaan dan was het inderdaad precies onder 45 graden geweest.

Hij staat echter die genoemde 10 graden verschoven wat het nu juist zo opmerkelijk maakt voor de hoek waaronder de leylijn van Saint Michael's Mount naar Mekka over de spits van de kruiskerk van Le Mont Saint Michel voert. Uiteraard worden de diagonalen van de eerder in dit artikel besproken drie vierkanten om schip en dwarsschip van een kruiskerk heen bedoeld. Deze observaties heb ik kunnen uitvoeren door toepassing van het computerprogramma Google Earth.

Een tiental jaren geleden werd ik door iemand erop attent gemaakt, dat er in een RAI UNO tv programma [Linea Verde](#) (groene lijn) gesproken werd over het Michaëls-grotheiligdom in Monte Sant' Angelo

Michaëls-grotheiligdom te Monte Sant' Angelo.

en dat er een bepaalde relatie met Le Mont Saint Michel genoemd werd. Dit leidde tot het vinden van die bijzondere, lange leylijn. Een van de allergrootste leycentra op aarde zal in Mekka bij de Kaaba zijn. Een echte "sacred site".

De Kaaba in de grote moskee te Mekka.

De Moslims, die de hadj doen, de bedevaart naar Mekka, wandelen zeven keer tegen de klok in om dit kubusvormige centrale heiligdom van de Islam heen, dat zich binnen de grote moskee van Mekka bevindt. Zij versterken door hun devotie en zevenvoudige rondwandeling enorm deze plek binnen de moskee.

In feite bewandelen zij dus in een stoffelijk aanzien de trechtervorm van een reusachtig groot leycentrum. Zo is Mekka dus een waarachtig heiligdom, een van de krachtigste plekken op Aarde, en zal hierdoor alleen nog maar sterker kunnen worden.

Het volgende is als aanvulling nog zeer opmerkelijk : Ik ging bij het schrijven van dit artikel nog eens bekijken met Google Earth of de leylijn van Mekka naar Saint Michael's Mount eventueel nog verlengd zou kunnen worden in grofweg de noordwestelijke richting. Het traject Mekka-Saint Michael's Mount was aan enkelingen al een tiental jaren eerder bekend. Het als leylijn verlengen is inderdaad mogelijk en de lijn komt dan uit bij Skellig Michael, een rots ten zuidwesten van Ierland waarop een "monastery" stond. Archeologisch is het nog steeds een zeer interessante plek van een voormalig klooster. Bij het zoeken naar "sacred sites" in Ierland kwam ik via internet een website tegen waar vermelding wordt gemaakt van een klooster uit de 7de eeuw op een 230 meter hoog rotsachtig eiland met stijle kliffen, genaamd Skellig Michael.

Skellig Michael.

Opmerkelijk dus inderdaad, dat die gevonden plek op de verlengde leylijn met ook al die naam, die qua Michaëlsenergie intregerend is, ook in Ierland als heilige plek goed bekend blijkt te staan.

Skellig Michael, afgeleid van het Ierse Sceilig Mhichil wat Michael's rots betekent, is een stijl rotsachtig eiland in de Atlantische Oceaan op 12 kilometer afstand van de kust van het graafschap Kerry in Ierland. Het is het grotere eiland van de twee Skellig Islands. Nadat daar waarschijnlijk een klooster gesticht was in de 7de eeuw, was het gedurende 600 jaar een centrum van monastiek leven in Ierland. Er leefden Christelijke monniken. Het Gaelic klooster, dat bijna op de top van de 230 meter hoge rots gebouwd is, werd in 1996 een UNESCO werelderfgoed plaats.

Het is een van Europa's bekendste maar minst toegankelijke kloosters.

Zeer vermoedelijk is ook hier een sterk leycentrum te vinden en mag er aangenomen worden dat de leylijn van Mekka naar Saint Michael's Mount een vervolg vindt naar Skellig Michael !

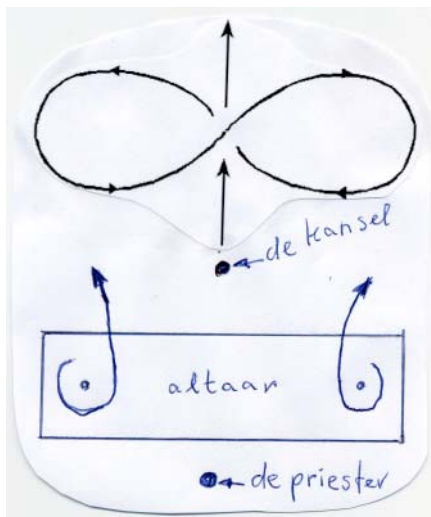

De drie schrijvers van het boven genoemde boekje over mystieke plekken in Noord Holland hebben ook enige jaren geleden een boekje uitgegeven over Twente en Münsterland, alsmede een boekje over Zuid Holland en over een gedeelte van Drenthe. Wie dit wil aanschaffen, kan het beste Chris Zoet via zijn eerder genoemde website hierover eens benaderen.

Het was een andere Vrij Katholieke priester, Tom Fokker, die mij erop had gewezen bij zijn Saint Michael's Chapel op het terrein van het Internationale Theosofische Centrum te Naarden, dat er bij een altaar tegengestelde draaibewegingen van een pendel opgemerkt kunnen worden bij de uiteinden daarvan. Hieruit was ik gaan afleiden hoe etherische energie, geïntensiveerd door het sacrale werk van een priester, het schip van een kerk in uitwaaiert en zo de kerkgangers deze extra energie doet toekomen. Ik had al geschreven hoe **vorm kracht vasthoudt** en hierbij is dit uitwaaieren van de etherische energie een gecombineerd gevolg van de vorm van het altaar en het werk van een priester.

Soms bevindt een altaar zich in de vierding van een kruiskerk en precies onder een koepelvorm daarboven. Dan zal de stoffelijke koepel eveneens ook nog een etherische koepel hebben en als paraboolantenne een etherische straalbundel precies richten naar het midden van het altaar. Dan kan een priester bij het altaar ook dié energie nog extra doorstuwen naar het schip van die kerk. Bij onderzoek en staande op de plek van de priester kon men in onze locale werkgroep vaststellen, dat men koude ervoer. Ik ging

beseffen dat een priester, die in zijn sacrale werk dan als doorgeefluik zichzelf heeft opengesteld, zijn chakra's dus, deze koude niet zal ervaren aangezien die priester die energie gelijktijdig op reis stuurt het schip in maar ook opnieuw aangevoerd krijgt. Dus hij verliest dan geen energie. Toen wij nog onbewust waren van dit fenomeen verloren wij dus iets van onze persoonlijke energie. Wij ervoeren dit als koude op de plek waar eigenlijk feitelijk een gewijde priester behoort te staan. Nu echter niet langer aangezien we het inmiddels zijn gaan begrijpen en ons erop weten in te stellen. Onze sensatie van koude op de plek van de priester bij het altaar is er dus niet meer.

Vergelijking energieën bij lemniscaat en altaar.

Enkele jaren geleden leerde ik in de Catharijnekkerk van Heusden Vesting de wichelroedelopers Wiel Moest en Klaas de Jonge van www.wichelen.nl kennen. Wiel en Klaas brachten onder mijn aandacht hoe er een meter of zeven recht voor de preekstoel zich een lemniscaat van energie voordoet op de kerkvloer. Snel al ging ik een bepaald verband menen te mogen zien met wat er gebeurt bij een altaar. Dus mijn idee is, dat een dominee op een kansel in een protestantse kerk eveneens, verpakt in zijn preek, en door zijn hele intentie, etherische energie doet neerslaan op de vloer vóór de preekstoel. Deze lemniscaat heeft dan dezelfde functie als het altaar namelijk helpt het om de energie verder de kerk in te geleiden. Althans, dit is mijn indruk over beide fenomenen. Toekomstig onderzoek zal nodig zijn om hier nog meer inzicht in te verkrijgen.

Het was mij opgevallen dat bij klokkenstoelen zoals hieronder deze bij Wapserveen zich vaak leycentra bevinden.

Klokkenstoel bij kerk te Wapserveen.

Hierover ontwikkelde zich het volgende inzicht :

Net zoals de toepassing van een klankschaal boven menselijke chakra's een gunstig, versterkend effect heeft op het energieniveau van een mens, zullen ook de klokken in een klokkenstoel een dito effect hebben op de verhoging van de etherische energie daaronder en vervolgens een trechtervormige etherische draaikolk daaronder doen ontstaan. Vervolgens is zo'n draaikolk dan als een Aarde chakra ofwel als een leycentrum met de wichelroeden op te sporen. Toekomstig onderzoek zal ook hierbij misschien kunnen aantonen dat dit inzicht vermoedelijk juist zal zijn. Het inzicht ontstond toen Chris Zoet en ik (TvdL) hier ter plekke enige jaren geleden samen eens waren en Chris heeft deze visie eerder al eens samengevat in een Drents wichelroede-boekje over die regio. Heel vaak houden kerktorens veel etherische energie vast. Men vindt inderdaad vaak een sterk leycentrum in het hart van een kerktoren. Het inzicht over de werking bij een klokkenstoel zal dan vermoedelijk ook net zo van toepassing zijn op de werking van torenklokken op een zich daaronder bevindend leycentrum.

Niet altijd, zoals men echter wel zou verwachten, vindt men een leycentrum pal in het hart van de toren.

In de oost-west gebouwde Willibrorduskerk te Haringhuizen bij Schagen ligt het leycentrum in de toren als voorbeeld hiervan ongeveer een metertje noordelijker dan het middelpunt van de huidige toren. Ook de te verwachten oost-west lopende leylijn ligt dito net zo'n stukje noordelijk van de stoffelijke hartlijn van de huidige kerk. Het effect van de vroegere kerkcontouren doet zich daar dan ook zeer sterk voelen en is daar de reden van.

Het Grotere Begrijpen heeft in een mensenleven tijd nodig om door te groeien, voor ieder mens is dat zo. Sommigen onder ons

brengen vanuit een eerdere incarnatie al wat extra vaardigheid in het aanvoelen en dito in het bewustzijn mee. Daardoor ontvouwen zij “hun aurische parasol” iets gerieflijker en gemakkelijker, hetgeen hun mogelijkheden in het huidige leven sterk vergroot ten opzichte van hun in principe gelijkwaardige medemensen. Het gaat dan wat sneller, maar we zijn allemaal gelijkwaardig in onze kosmische doorgroeireis in deze dingen. Zelf ben ik vanuit een technisch-spirituele belangstelling actief met onder andere die interesse in het wichelroedenlopen. Voor mij is het een inzichtsen doorgroei-hobby. Gebaseerd op het besef dat er meer bestaat in de vorm van ijlere trillingen waaraan we in de regel al gauw voorbij neigen te gaan. Voor mijzelf is het “interesse-spectrum” dan ook veel breder dan sec het wichelroedenlopen. Liever breng ik wichelroedenlopen onder bij het begrip “randwetenschap”, waaronder andere richtingen ook thuis horen, te denken valt aan graancirkelonderzoek en sjamanisme en nieuwetijdsmuziek, het paranormale aanvoelen enz. In feite valt alles dat met energie en trillingen te maken heeft daaronder, kortom zeer veel valt daaronder. Alles valt eronder.

Zo is het b.v. mogelijk om aan de hand van een plattegrond aan te voelen waar zich bepaalde krachten of stralingen voordoen, men kan zich via een tekening afstemmen op een plek of een landschap ver weg, in feite gaat het ook daarbij dan om een trillingsenergie-uitwisseling. Tussen de uitstraling ter plekke, hoe ver verwijderd het ook is, en de uitstraling van het opgebouwde energie-vasthoudende beeld van die “plek ver weg” in het eigen bewustzijn. Men noemt dat wel tele-radiësthesie.

Tegenwoordig probeer ik er wel eens wat mee met een pendeltje en zo heb ik er ook wel gunstige resultaten mee ondervonden. Ik richt mij, wanneer men in groepsverband wel eens vragen stelt over aardstralen, toch altijd in eerste instantie op de positieve ley-energie. Ik probeer mensen ertoe te bewegen vaker de energiekere plekken in de natuur of in bepaalde gebouwen te bezoeken. Daar vestig ik veel liever hun aandacht op. Deze plekken verhogen de gezondheid en versnellen de doorgroei van het bewustzijn, men heeft er veel meer aan. Zo probeer ik ook angst over aardstraling bij hen weg te nemen en ook is het zo dat wanneer men sterker in zijn of haar vel zit, men bovendien veel minder hinder van aardstraling zal hebben. Dus kies ik bij het uitdragen van mijn eigen inzichten voor het vaker bezoeken van zulke versterkende positieve leycentra. Want dat zal mensen meer brengen zoals ik dat meen te kunnen zien en aanvoelen.

Graag breng ik mijn dank tot uitdrukking aan de vele mensen die iets hebben bijgedragen aan de vorming van mijn in dit artikel beschreven visies.

Zonder al die medemensen en het opschommelende effect van de energieke uitwisselingen met hen zou dit vermoedelijk onmogelijk zijn geweest.

Met onze stoffelijke zintuigen, mogen we vergelijkend wel stellen, nemen we in het klavier van een piano enkele toetsen aan weerszijden van het sleutelgat waar.

Sommigen onder ons zijn wat fijngevoeliger afgestemd en nemen enkele toetsen meer waar dan de gemiddelde mens.

We leven echter in een groot reservoir van trillingen energieën vergelijkbaar met het gehele klavier van een piano.

Ley-energie is daar een onderdeelje van.

XXX